

tématu. Naposledy skončili u nudistických pláží. Ale fráze, kterou Pablo pošeptal Paolovi hned na začátku, zněla „čokoládová poleva“. Jo, oni na konci epizody to tajemné slovo vždycky prozradí. Je třeba uznat, že některé díly jsou naprosto vymazlené, a v jiných opravdu mluví o ničem. Ale na tom nezáleží. Hlavní je, že přitom Lucas nemusí moc přemýšlet a může jen postupně zapínat mozek.

Občas taky poslouchá podcast o genetice a léčbě rakoviny, v němž Jonathan Brooks, bývalý šéfredaktor významného vědeckého časopisu, vede rozhovory s vědci z celého světa. To je tak trochu Lucasova nemoc z povolání: poslouchat Brooksovy podcasty a odebírat tištěnou verzi časopisu Cancer Discovery. Vždycky ho fascinovalo, kolik toho v dnešní době, v 21. století, o rakovině víme, a přesto ji stále neumíme vyléčit. Na druhou stranu, těžko říct, co všechno ještě nevíme – a že toho určitě nebude málo. Individuální riziko vzniku rakoviny se napříč populací liší a je silně ovlivněno naší genetickou výbavou. Je celkem děsivé, že jedna jediná mutace genu, jedna zblázněná buňka v lidském těle stojí na počátku většiny případů rakoviny.

Na tomhle podcastu má Lucas vážně rád, že Jonathan nikdy nenechá hosty uniknout otázkám. Je velmi přímý, nebere si servítky, a i když se někteří z dotazovaných snaží odpovědi vyhnout a zachovat si tvář, nakonec je zatlačí do kouta a tu odpověď z nich vymáčkne. Jistě, rakovina není příjemné téma, a to ani pro vědce a lékaře, kteří se s ní denně setkávají. *Mluvme o tom, o rakovinách všech typů, o tom, jak se dají nebo nedají léčit. Nevytvářejme další tabu, tabu je na světě dost*, hlásá Jonathan. Lucas v tomhle podcastu vidí jednu velkou výhodu – přináší mu

aktuální informace o nejnovějším vývoji ve výzkumu rakoviny. Publikace, o nichž se hosté v podcastu zmíní, si pak často vyhledává, ukládá do složky *k_precteni* a během obědové pauzy se je snaží číst. Nestíhá je přelouskat všechny, popravdě navíc ani polovině metod, které články rozebírají, (zatím) nerozumí. Stejně má ale vždycky pocit lehkého adrenalinového nadšení, když otevře článek, který vyšel včera, a je tudíž nejvíc *hot*.

Jeho večerní cesta z práce domů je jiná kapitola. Hodí bágl na zadní sedadlo, nasedne do auta a chvíli jen tak čučí. Pro dnešek hotovo. Obvykle takhle sedí několik minut, pozoruje světla v oknech ústavu a stíny lidí pobíhajících po schodišti. Pak nastartuje motor a zapojí telefon do USB.

Hudba → Knihovna → Daft Punk.

Play.

Víc nahlas.

Ještě trochu víc.

Když opouští parkoviště, zpívá nahlas s elektronickými hlasy kapely.

Prima.

Jednou je to Daft Punk, jindy Duffy nebo ještě někdo další, záleží na náladě. I když Daft Punk jsou jeho oblíbenci, o tom žádná. Je to takový rituál. Prostě šlápnout na plyn, vykrosit to ven z parkoviště a mega prudce zrychlovat na cestě podél ústavu až na dálnici, nechat repráky dunět a sám vřískat s nima. Obvykle nechává playlist hrát celou cestu až domů, takže není divu, že se v decibelech utopí jakýkoli jiný zvuk, třeba vyzvánění telefonu.

A sakra.